

L 2pm

e glutė

1987
balandis

TURINYS

- 3 PAVASARIS GRĮŽO!, D. Lipčiūtė
- 4 KARALAITĖS DRAMBLYS, D. Augienė
- 12 IŠDYKĘS KIŠKUTIS, R. Karosaitė
- 14 ZUIKIO NUOTYKIAI, D. Lipčiūtė
- 16 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 18 JURGUTIS, O.M.
- 27 GERA IR RAMU, L. Rugienienė
- 28 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Banevičiaus

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

Eglė — 3

L.D. — 4, 6, 8, 11

R. Karosaitė — 12, 13

O. Mikailaitė — 14, 15

J. Kiburas — 18, 19, 20, 21, 22, 23

P. Augius — 24, 25

Ses. Mercedes — 26

E. Muliolienė — 27

J. Paukštienė — 28

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

PAVASARIS GRĮŽO!

Danutė Lipčiūtė

**Pirmoji žibutė —
Melsva lyg dangus!
Pirmoji kregždutė
Sugrįžo pas mus!**

**Ir saulės karštos
Spindulėliai šilti
Virš pievų, laukų
Jos lašeliai gelsvi
Purienos, viedryno
Ir pienės žieduos.**

**— Pavasaris grįžo! —
Bitutės dainuos.**

PASAKŲ pėdsakais

KARALAITĖS DRAMBLYS

paruošė D. Augienė

Tai atsitiko Indijoje. Buvo praslinkę vieneri metai nuo Jėzaus iš numirusių prisikėlimo. Tuo metu Indijoje karaliavo Gundafaras. Jis turėjo dešimties metų dukrą Kamači. Ji buvo graži, gera ir labai tvirto būdo mergaitė.

Be to — ji buvo ir pamaldi. Kaip ir visi kiti Indijos žmonės, ji garbino dievaičius. Jos auklė Chandriga, tačiau, jau iš kažkur girdėjusi apie naują Dievą.

— Jis labai mylėjo vargšus ir vaikus, — pasakojo auklė karalaitei.

Vieną dieną karalius Gundafaras tarė dukrai:

— Rytoj tavo gimtadienis. Ruošiama šventė, — susirinks tūkstančiai žmonių. Šoks ir dainuos. Vargšams bus dalinamas maistas.

— O, tėtė, kaip gerai, kad tu atsiminei ir vargšus! — džiaugėsi Kamači.

— Taip, vargšų pilvai bus sotūs rytoj, — šypsodamos kalbėjo karalius. O tu gausi daug dovanų, brangenybių. Bet gal tu turi dar kokį ypatingą norą?

Mergaitė žiūrėjo į tėvą ir šypsojosi.

— Sakyk, mano dukrele. Tavo noras bus išpildytas.

— Tėtė, padovanok man dramblį.

— Dramblį? Kodėl?

— Aš noriu keliauti po kraštą ir pamatyti, kaip gyvena žmonės.

— Kalbi, kaip tikra karalaitė. Aišku, aš leidžiu tau išsirinkti kokį tik nori dramblį. Keliauk laiminga.

Iš ryto karalaitė, auklė ir paskirtas dvariškis nuėjo į tvartą, kur buvo laikomi drambliai. Gyvulių prižiūrėtojas Valli pagarbiai pasveikino karalaitę.

— Kuo galiu patarnauti? — paklausė jis.

— Noriu išsirinkti sau dramblį, — atsakė mergaitė.

— Puiku. . . Mes turime kaip tik jums tinkamų. Nedideli, jauni ir gražūs.

— Aš imsiu tą, kuris man patiks, — labai rimtai pasakė karalaitė.

— O taip, suprantama. . .

— Aš imsiu tą, kuris mus pamatęs apipurkš mane vandeniu!

— Jūsų valia, karalaite. . .

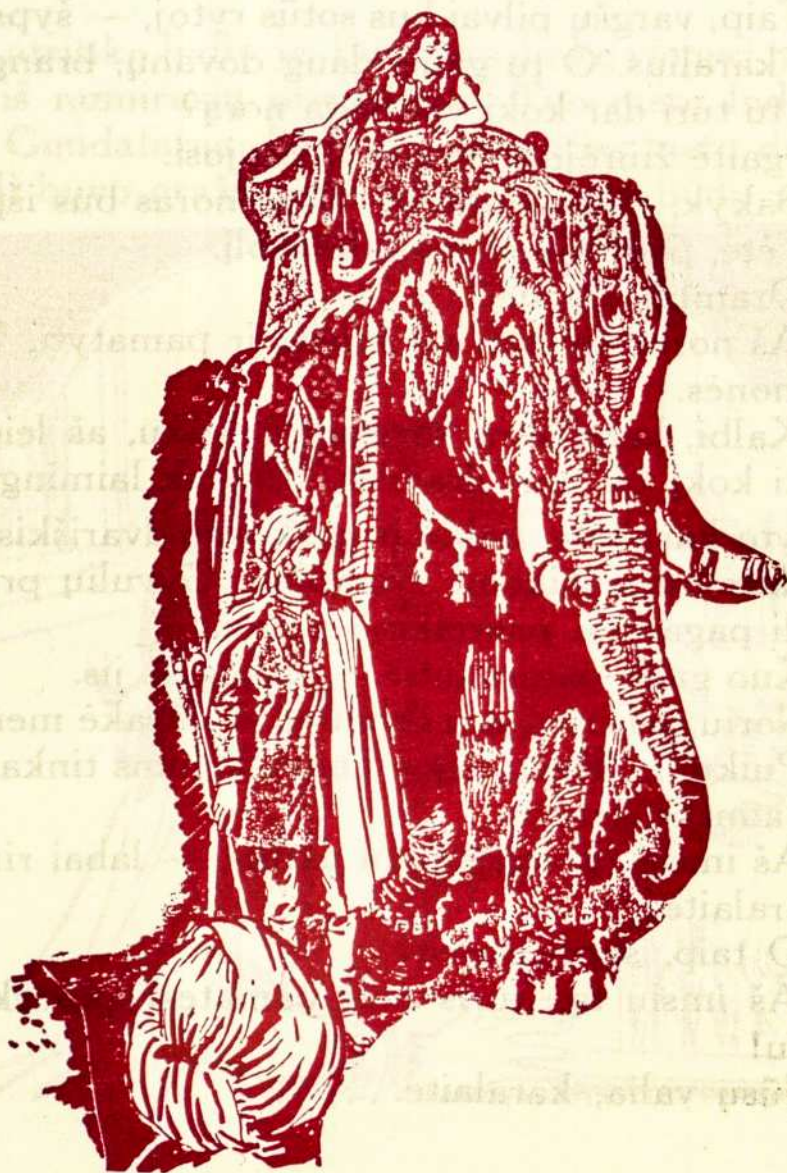
Prižiūrėtojas Valli atvedė kelis jaunos drambliukus. Bet jie buvo per daug judrūs ir nedrausmingi.

— Ar jūs neturit tikro dramblio? — paklausė Kamači.

— Taip, turime, bet jis labai senas ir labai didelis. Tai Ativaras.

— Atveskit man jį čia.

Kai tik Ativaras pamatė karaliaus dukrą, jis aukštai iškėlė straublį. Iš straublio pasipylė vandens purslai. Po to jis nusilenkė, straubliu apkabino mergaitę ir ją pasodino ant savo kupros. Karalaitė patogiai atsisėdo. Dramblių prižiūrėtojas Valli stovėjo išsižiojęs.

— Ko mes čia stovim ir laukiam? Keliaukime į miestą, į apylinkes! — pasakė Kamači. — Aš noriu pamatyti, kaip gyvena žmonės, ką jie veikia.

Miesto gatvėse jie sutiko daug vargšų, ant žemės gulinčių ligonių. Pamatė daug skurdo.

— Kodėl tie žmonės tokie išbalę, kaulėti ir nelinksmi, — klausė mergaitė. Auklė tylėjo. Tylėjo ir dramblių prižiūrėtojas.

Už miesto jie priėjo didelę aikštę. Slėnyje buvo susirinkęs didelis būrys žmonių. Jų viduryje stovėjo baltais drabužiais apsivilkęs vyras. Rankas iškėlęs į dangų, vyras kažką pasakojo.

— Tai Tomas. Jis — apaštalas, — sušnabždėjo auklė Chandriga, išsigandusiomis akimis pažvelgusi į dramblių prižiūrėtoją.

— Sukim atgal, karalaite, — pasakė Valli.

— Ne! Aš noriu paklausti, ką tas žmogus kalba, — tvirtai ir įsakančiai pasakė mergaitė.

- Jūsų tėvui, karaliui Gundafarui, tai gali nepatikti.
— O kodėl?
— Tas vyras kalba apie jūsų tėvui nepažįstamą Dievą.
— Tai labai įdomu, — nudžiugo Kamači.

Karalaitė būtinai norėjo sustoti ir pasiklausyti.

— Leiskite mažutėlius pas mane. . . Ateikite visi, kurie alkstate ir aš jus pamaitinsiu. . . — plaukė žodžiai iš slėnio.

— Taip kalbėjo Jėzus Kristus, — toliau aiškino kalbantysis. — Ir aš pats jį mačiau ir girdėjau. Joks žmogus nėra buvęs toks, kaip jis. . .

— Ar girdit, ką tas žmogus sako? Mes matėm tiek vargšų, alkanyų. Kodėl jie neskuba pas tą gerąjį žmogų? Pas jo Dievą?

Jie sustabdė dramblius ir klausėsi kalbančiojo.

— Jis gydė ligonius, prikėlė mirusius, guodė nelaimingus, maitino išalkusius, davė gerti ištroškusiems. Bet pikti žmonės jį nužudė, prikėlė prie kryžiaus. Dievas Tėvas jį prikėlė. Prisikėlęs jis pasirodė mano draugams apaštalam. Aš su jais tą vakarą nebuvo kartu. Ir aš netikėjau jo prisikėlimu. Kitą vakarą jis vėl atėjo, durims esant užrakintoms ir pasakė man: “Tomai, štai aš čia, — prisikėlęs tavo mokytojas. Įdėk savo pirštus į mano šoną, paliesk kojų ir rankų žaizdas, būk tikintis”. . . Tada aš puoliau ant kelių. Man buvo gėda, kad aš netikėjau. . . “Mano Dieve!” sušukau aš.

— Mano mokytojas pakėlė mane, apkabino. Jis nepyko.

Daug dar kalbėjo tas baltai apsirengęs žmogus, kurį auklė Chandriga Tomu pavadino. Jo pasakojimas karalaitę labai sujaudino.

— Tą žmogų turi pamatyti mano tėvas, — pasakė ji. — Mano tėvas turi išgirsti apie jo gerąjį Dievą.

— Karaliui nepatiks Tomo kalba. Karalius garbina Indijos dievaičius, — bandė prieštarauti tarnai.

— Nesvarbu. Aš noriu, kad tas žmogus jotų kartu su manim į karaliaus rūmus.

Mergaitės noras buvo įvykdytas. Apaštalas Tomas atsidūrė karališkoje pilyje. Ten jis kalbėjo nuoširdžiai ir drąsiai apie gerąjį Dievą. Kaikurie dvariškiai nepatenkinti ėmė murmėti:

— Karaliau, jo kalba įžeidžia mūsų dievaičius. Netikėk jo apgaulingu pasakojimu. Kur girdėta, kad miręs žmogus prisikeltų? Vyk laukan tą melagį!

— Nutilkit, dvariškiai, — pasakė jiems karalius. Štai mano sprendimas: įleiskite šį vyrą į rūšį, kaip ir jo Dievą buvo uždarę kareiviai. Užverskite rūšį akmeniu. Jei jis rytoj iš ten koku nors būdu išsivaduos, išliks gyvas, — tada tikėsiu, kad jo Dievas yra visų dievų Dievas.

Tomą uždarė giliame, akmeniniam rūsyje, kaip karaliaus buvo įsakyta. Mergaitė visa tai stebėjo. Ji buvo ten nujojusi ant savo dramblio Ativaro. Ji sėdėjo ant jo kupros ir verkė. Jai buvo labai gaila apaštalo Tomo. Juk tik per ją jis pateko tokion nelaimėn. Juk ji užsispyrė jį nuvesti pas karalių. Nulipus nuo dramblio kupros, ji glostė šiurkšnią gyvulio galvą, verkė ir jam kalbėjo:

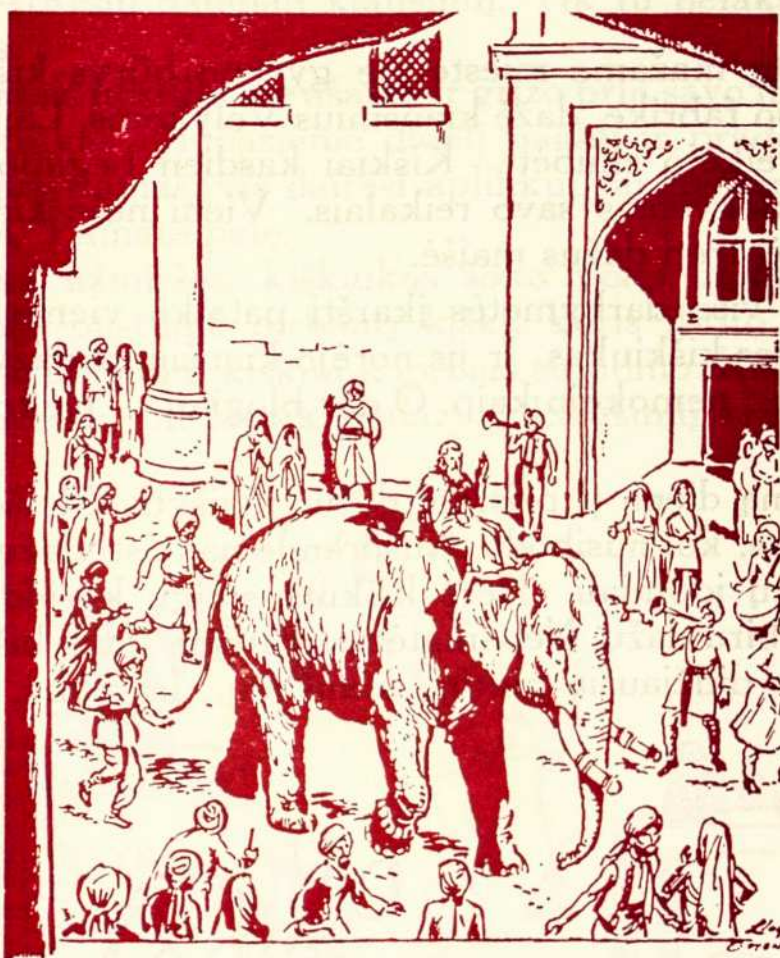
— Ativarai, brangus Ativarai, tu matai ką padarė mūsų žmonės tam nekaltam vyrui? O kad jis galėtų iš rūsio išeiti. . . O kad kas nors jį išvaduotų. . .

Ir dramblys buvo neramus. Trypė kojomis, siūbavo straubliu. Karalaitei atrodė, kad iš jo akių riedėjo ašaros — didelės dramblio ašaros.

Atėjo naktis. Mergaitė tik į parytį užsnūdo. Auštant ją prižadino didelis triukšmas. Buvo girdėti žmonių šauksmas, būgnai ir trimitai. Karalaitė Kamači pribėgo prie

lango. Per didžiąją aikštę prieš karališkus rūmus ant jos dramblio Ativaro, rankas į dangų iškėlęs, jojo Tomas ir giedojo giesmę savo Dievui.

Auklė Chandriga papasakojo karalaitei, kad naktį Ativaras išsiveržė iš savo tvarto, nutrepsėjo prie rūsių, nurito akmenį, nugriovė sieną. Suradęs ten Tomą, straubliu apipurškė jį vandeniu, pakėlė ir pasodino ant savo kupros ir atnešė tiesiai prie karaliaus rūmų. Karalaite Kamači buvo labai laiminga. Ji nubėgo į aikštę ir paglostė Ativarą. Pavaišino jį cukrum. . .

Karalius ir daugelis tų, kurie klausėsi vakarykščios Tomo kalbos, įtikėjo į Dievą, kurį apaštalas Tomas skelbė. Nuo tada apaštalas Tomas tapo Indijos krikščionių globėju.

IŠDYKĖS KIŠKIUKAS

Rima Karosaitė

Kartą mažame miestelyje gyveno būrys kiškių. Jie visi dirbo fabrike, dažė kiaušinius Velykoms. Laiko buvo maža, reikėjo skubėti. Kiškiai kasdien bėgiojo į visas puses, kiekvienas savo reikalais. Vieni nešė kiaušinius, kiti dažė, tretė dažus maišė.

Į tą visą darbymetės įkarštį pataikė vienas jaunas, neprityręs kiškiukas. Ir jis norėjo kiaušinius dažyti. Visa bėda, kad nemokėjo kaip. O dar blogiau — nieko nepasiklausė!

Pirmą dieną jį pristatė dažus maišyti. Maišė, maišė kiškiukas, kol nusibodo. Nusprendė pakeisti dažų spalvą, kad būtų įdomiau. Nėrė kiškiukas ilgu koridorium su pilnu kibiru dažų. Nepamatė, kad ateina kitas kiškis, prisikrovęs didžiausią pintinę kiaušinių. Ir, aišku, abu susidūrė.

Oi, oi kiek daug kiaušinių ištiško per visas grindis! Mažasis kiškis pradėjo verkti. Dabar jis negaus kiaušinių dažymui. Vyresnysis jį ramino:

— Atnešiu daugiau kiaušinių. Tik tu nelakstyk koridoriais.

Mažasis nusišluostė ašaras ir grįžo prie savo maišymo.

Kiškiukas vėl pasiėmė didelį pagalį ir pradėjo maišyti. Maišydamas, vis dairėsi aplinkui, ar nepamatys ką įdomaus. Pamatė pelę.

Viską užmiršęs, kiškiukas šoko pelės gaudyti. Bėgdamas pastūmė dirbantį kiškį, kuris įkrito į didelį kibirą dažų. Kitam kiškiui kopėčias sujudino. Kiškis griuvo ir atsisėdo ant ką tik nudažytų kiaušinių krūvos.

Kai paskutinis vežimas margučių išvažiavo iš kiemo, tik tada kiškiai pasikvietė tą išdykėlį kiškiuką. Tai buvo diena prieš Velykas.

Kiškiai mažąjį apvilko senais rūbais. Davė jam muilo, šepetį ir liepė fabriko grindis šveisti. O jie visi sustojo ratu ir žiūrėjo, kaip jis dirba. Saugojo, kad nepabėgtų.

Kiškiukas susiraukęs trynė ir trynė grindis. Bedirbdamas kaltino pelę, kad jam gyvenimą sugadino.

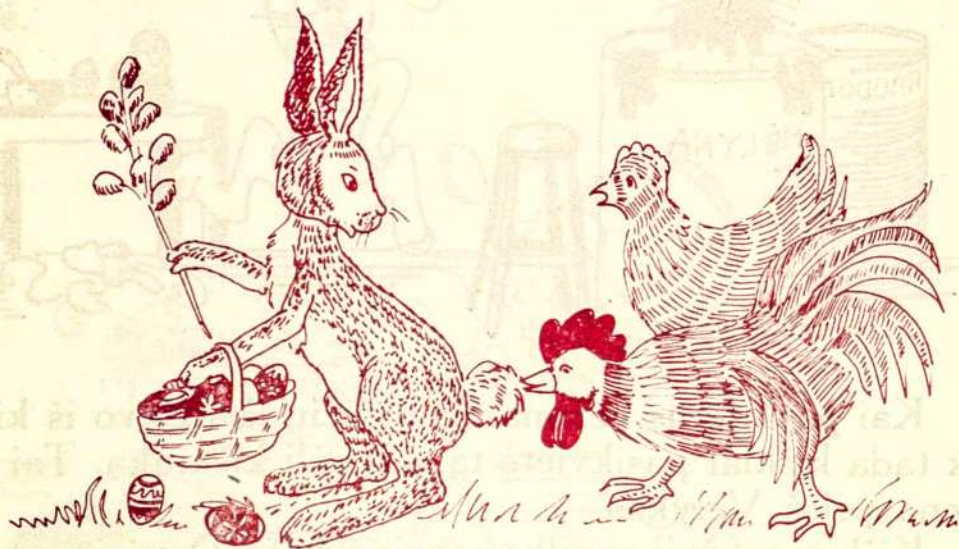
ZUIKIO NUOTYKIAI

Danutė Lipčiūtė

**Zuikis striksi, baigęs darbą
Su margučių krepšeliu.
Per kiemelį, prie vištidės
Susitinka su gaidžiu.**

**— Ko ko ko, — gaidys paklausė, —
Ar leidimą tu turi?
Kad taip drąsiai čia žingsniuoji
Mano kiemo vidury?**

**— Juk Velykos, — zuikis tarė,
Be leidimų aš visur . . .
Gaidys pyko, šiausės, barės, —
Uodegėlėn cakt snapu.**

**Zuikis strykt nubėgo šuoliais
Per pievelę, per laukus . . .
Kiek nusūdo. Vėl į tolius —
Aplankyti gerus vaikus.**

Žvirblis čirškia:

— Ilgaausi,
Kas pintinėj tavo rausias?
Ar matai? Margučiai byra...
Na ir žioplas esi vyras!

Zuikis klausia: — Ką sakai?
— Na, berneli, — apkurtai?
Greit pintinė bus tuščia, —
Žvelk į krepšio apačią!

Net ausis Pilkis pastatė, —
Pilką pelę ten pamatė.
Skylę ji krepšy pragraužė,
Margučius kelis sudaužė.

Pelę zuikis tuoj nuvižo,
Margučius vaikams dalijo.
Iš jų gavo jis balioną, —
Ir skrajojo jis kaip ponas...

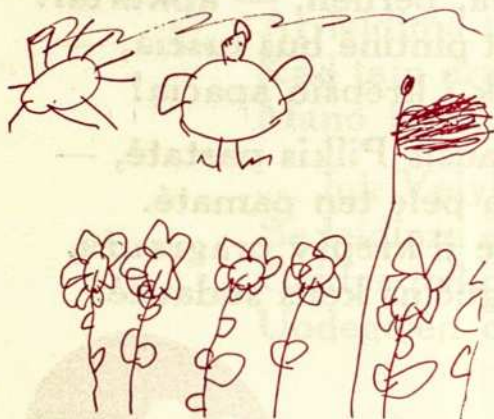

PAVASARIS IR MES

Pavasarij auga daug gražių gėlių.
Pavasarij yra labai šilta.
Pavasarij yra labai gražu.

*Austė Radžiūtė
V. Krėvės lit. mokykla
Philadelphia*

Man patinka pavasaris!
Gėlės pradeda augti pavasarij.
Pavasarij einam su aitvaru žaisti.

*Gabija Radžiūtė
V. Krėvės lit. mokykla
Philadelphia*

Pavasaris turi daug gėlyčių
ir vieną vėliavą.

*Rasytė
V. Krėvės lit. mokykla
Philadelphia*

Pavasarij visur žydi gėlės.
Paukščiai sugrįžta iš šiltų kraštų.
Pavasarij medžiai žydi ir žaliuoja.

*Sandra Dainoraitė
V. Krėvės lit. mokykla
Philadelphia*

Kasmet žiema praeina
Ir pavasaris ateina:
Paukšteliai grįš ir čiulbės,
Kiškiai, voveraitės bėginės
Vaikai žais ir dainuos —
Tai pavasario linksmybės.

*Erika Weliczko
K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago*

Pavasaris man gražus,
Jis kasmet ateina pas mus;
Puikios gėlės išdygsta,
Šaltas sniegas išnyksta.

*Gailė Butts
K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago*

VELYKOS

Mes margučius nudažysim,
Gražiai nuspalvosim.
Su margučiais visi žaisim,
Daineles dainuosim.

Margučius ridensim,
Daineles dainuosim:
Tai bus linksma ir smagu,
Visi šoksime rateliu.

Jason Baibokas
Maironio lit. mokykla
Toronto, Canada

Adomas Didžbalis
K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago

KODĖL MARGUČIAI?

Senais laikais, prieš krikščionybę, tautos ruošdavo pavasario šventes. Lietuviams viena iš didžiausių švenčių buvo Velykos.

Vienas velykinis paprotys buvo ir yra — kiaušinių dažymas. Raštai, kurie puošia kiaušinius yra paimti iš lietuvių mitologijos ir iš gamtos kaip: perkūnas, žaibas, saulės užtemimas, audros, vėjai ir taip toliau.

Margučiai apsaugodavo žmones nuo nelaimių ir ligų, bei blogų dvasių. Būdavo labai svarbu — spalvos. Raudona spalva saugodavo žmones nuo piktų dvasių. Pats kiaušinis simbolizavo saulę, mėnulį, žvaigždes, meilę, tikėjimą, pamaldumą ir t.t.

Margučiai gali būti paprastai dažyti, su vašku arba išskutinti.

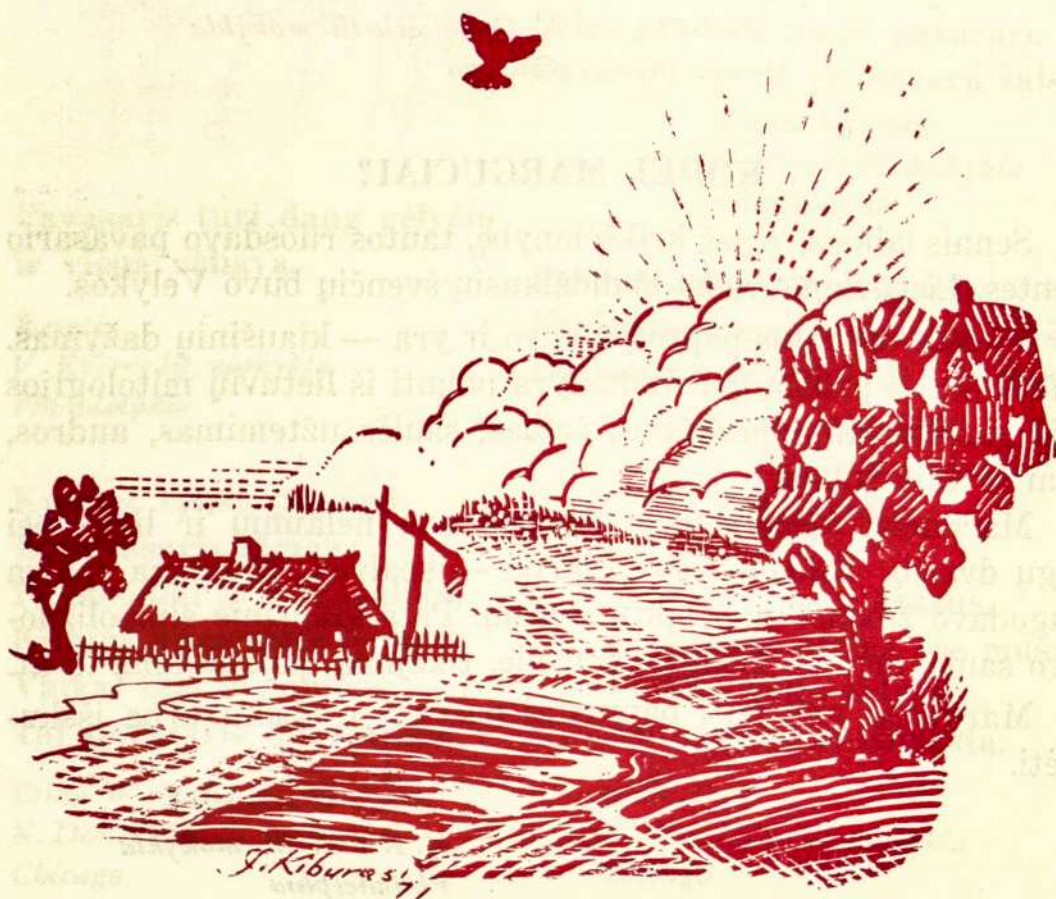
Aleksis Washowski
V. Krėvės lit. mokykla
Philadelphia

LIETUVA ir MES

JURGUTIS

O. M.

Jurgutis gimė ir augo Lietuvos kaime. Jo tėvų ūkis buvo netoli Šešupės. Kai Matulaičių šeimai gimė septintasis vaikas — penktas berniukas — jie nunešė jį krikštyti į Marijampolės bažnyčią. Niekas tada negalvojo, kad Jurgutis bus žymus lietuvis.

Kai Jurgutis gimė 1871 metais, dar buvo gyvas didysis lietuvių vyskupas Motiejus Valančius. Užaugęs ir Jurgutis tapo vyskupu — Vilniaus vyskupu.

Matulaičių šeima džiaugėsi savo jauniausiu vaiku. Iš visų vaikų Jurgutį labiausiai mylėjo jo sesutė Emilija. Ji buvo aštuonerių metų, kai Jurgutis gimė. Jis gimė pavasarį, balandžio mėnesį. Jo tėveliai jį priėmė kaip ypatingą Dievo dovaną.

Pavasariį kiekvienas ūkininkas turi daug darbo. Jurgutis, būdamas mažas berniukas, mėgo sekti paskui savo

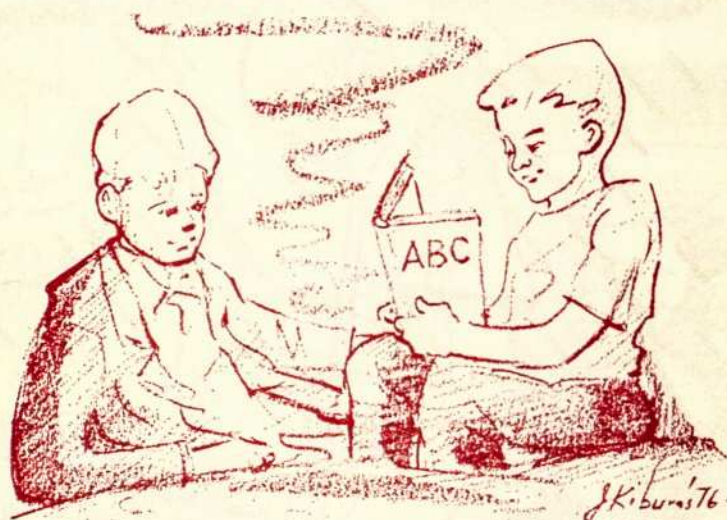
tėvelį ir žiūrėti, ką jis daro. Tėvelis jam parodydavo įdomių dalykų — vyturėlio lizdą, mažą veršiuką ar avinėlį. Jurgutis plojo rankutėm ir šokinėjo iš džiaugsmo. Jis tada buvo tik ketverių metų ir visas pasaulis jam buvo gražus.

Tais metais Matulaičių šeimoje įvyko didelė nelaimė — tėvas staiga mirė. Buvo labai sunku. Jurgučio mama prižiūrėjo ūkį su vyresniais sūnumis. Ji rado laiko Jurgutį išmokyti lietuviškai skaityti ir melstis. Tada Lietuvą dar valdė rusai ir mokyklose mokė rusiškai, bet namuose Matulaičiai kalbėjo tik lietuviškai.

Kai Jurgutis buvo tik dešimties metų, susirgo ir mirė jo mamytė. Dabar jis liko našlaitis. Emilija, būdama jau aštuoniolikos metų, globojo savo mažą broliuką, kol ištekęjo ir išėjo iš namų. Jurgučiui buvo liūdna.

Jis jau ėjo į mokyklą. Mokykla buvo toli. Žiemos metu buvo šalta ir sunku pėsčiam eiti. Jurgutis neturėjo šiltų drabužių, dažnai buvo sušalęs. Po kiek laiko jam pradėjo skaudėti koją. Mokykloje vaikai pastebėjo, kad Jurgutis šlubuoja. Jo vyriausias brolis Jonas dabar prižiūrėjo tėvų ūkį. Jis buvo labai užimtas ir neturėjo laiko Jurgutį globoti. Kai Jonas vedė, jo žmona Veronika pamilo Jurgutį. Ji matė, kad berniukui sunku.

Jurgutis baigė pradžios mokyklą. Vasaros metu jis dirbo ūkio darbus drauge su visais. Iš Maskvos atostogų grįžo jo vyresnis brolis Andrius. Andrius mėgo pasikalbėti su savo jauniausiu broliuku. Jis pamatė, kad berniukas gabus ir nori toliau mokytis. Per vasarą Andrius jį paruošė įstoti į gimnaziją.

Gimnazijoje Jurgis mokėsi neblogai. Jam trūko knygų, nes nebuvo pinigų jų pirkti. Turėjo skolintis iš draugų. Tačiau Jurgis pamokas paruošdavo geriau už kitus — ir nemokantiems mielai padėdavo.

Jurgiui lankant gimnaziją, kojos skausmai vis didėjo. Jis turėjo vaikščioti su kriukiais. Kai kurie vaikai jį šluobiu pravardžiuodavo. Kai jam buvo labai skaudu, jis vienas nueidavo į bažnyčią ir ten apeidavo kryžiaus kelią. Būdavo jam lengviau, kai pagalvojo, kad ir Kristus turėjo kentėti.

Kojos skausmai pasidarė tokie aštrūs, kad Jurgis negalėjo nueiti į pamokas.

— Kas iš tų jo mokslų? — pasakė brolis Jonas. — Tegu geriau ūkyje padeda. Tiek darbo!

Jurgis nesiskūsdamas padėjo. Kadangi jam buvo sunku vaikščioti su kriukiais, jis negalėjo visų darbų dirbti.

Naktį ji paguldydavo sode vaisius saugoti. Nuo šalčio ir drėgmės liga dar pablogėjo. Veronika nuvežė berniuką pas gydytoją. Jis apžiūrėjo skaudančią koją ir tarė:

— Reikia koją nupjauti!

Veronika nenorėjo tikėti. Ji nuvežė Jurgutį pas kitą daktarą. Tas berniuką apžiūrėjo ir pasakė:

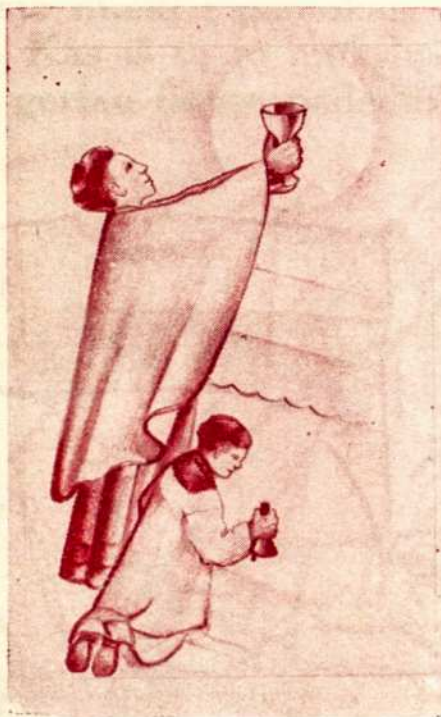
— Reikia anam daktarui galvą nupjauti, ne vaikui koją!

Daktaras davė vaistų. Jurgutis pagerėjo ir vėl galėjo eiti į gimnaziją. Jis galvojo, kad norėtų tapti kunigu. Žinodamas, kad brolis Jonas negali jo leisti į seminariją, jis vis viena tikėjo, kad Dievas jam kaip nors padės.

Ir tikrai. Iš Lenkijos atvyko pusbrolis Jonas Matulevičius, kuris buvo gimnazijos mokytojas. Jis išsivežė aštuoniolikmetį Jurgį į Lenkiją ir padėjo įstoti į seminariją.

Jurgis suprato, kad Dievas jam padeda ir jį globoja. Jis norėjo Dievo žodį skelbti žmonėms ir jiems padėti. Jis baigė seminariją ir taip pat aukštąją teologijos mokyklą Petrapilyje, Rusijoje. Ten jis buvo išventintas kunigu. Kokia tai buvo laiminga diena, kai Jurgis aukojo pirmas šventas Mišias.

— Lietuvai reikia mokytų žmonių, — pritarė Jurgiui draugai. — Kada nors ji tikrai bus laisva, ir mes visi galėsime jai būti naudingi.

— Taip, aš noriu panaudoti visas savo jėgas tarnauti Dievui ir Bažnyčiai, — tarė kunigas Jurgis. Jis nusprendė vykti į Šveicariją ir studijuoti doktoratui. Jis baigė studijas su aukščiausiu laipsniu. Tačiau čia jį vėl pradėjo varginti liga. Gydytojai nustatė, kad jis serga kaulų džiova. Specialistas jam padarė operaciją. Ji šiek tiek padėjo, bet kunigas Jurgis visą gyvenimą kentėjo kojos skausmus ir šlubavo.

Kunigas Jurgis Lenkijoje ir Lietuvoje padėjo darbininkams, mokė žmones, kaip pagerinti savo gyvenimą. Kai jis žmonėms kalbėjo apie Dievą, jie jautė, kad jis labai Dievą myli ir kalba iš širdies.

Kunigas Jurgis Lietuvoje padarė daug gero. Jis globojo vargšus ir našlaičius. Įsteigė vyrų ir moterų vienuolijas dirbti įvairius darbus Dievui ir Bažnyčiai.

1918 metais, tais pačiais metais, kai Lietuva tapo nepriklausoma, popiežius kunigą Jurgį paskyrė Vilniaus vyskupu. Vilniuje vyskupas Jurgis sunkiai dirbo. Jis stengėsi padėti visiems žmonėms.

— Dievas myli visas tautas, — kalbėjo jis žmonėms.
— Dievas nori, kad mes mylėtume vieni kitus, kaip broliai ir seserys.

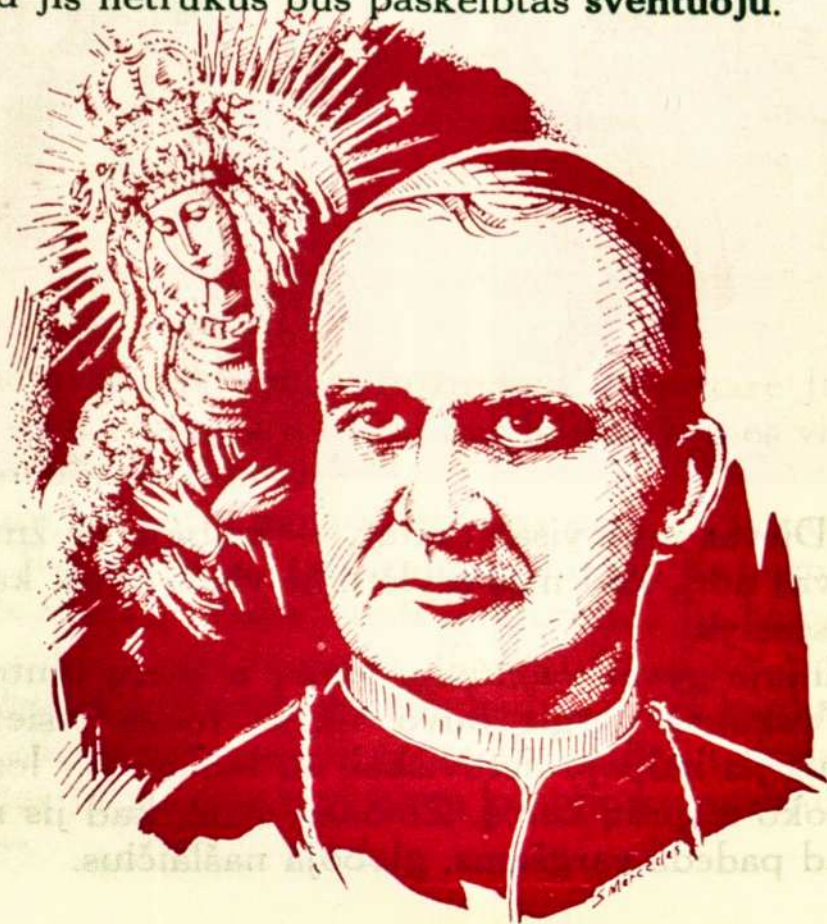
Vilniuje gyveno lietuvių, lenkų ir gudų tautos žmonės. Vyskupas Jurgis buvo tikras tėvas visiems. Su lietuviais jis kalbėjo lietuviškai, su lenkais — lenkiškai. Jis išmoko ir gudų kalbą. Žmonės matė, kad jis myli visus, kad padeda vargšams, globoja našlaičius.

Buvo žmonių, kurie nemėgo vyskupo Jurgio. Jie vi-
saip jį vargino ir net persekiojo. Vyskupui Jurgiui kartais
būdavo labai sunku. Bet jis darė tai, ką kitus mokė: jis
atleido visiems, kurie jam bloga darė. Jis ypač meldėsi į
Aušros Vartų Mariją.

1926 metais popiežius pakėlė vyskupą Jurgį arkivys-
kupu ir jam davė ypatingą misiją atlikti Lietuvoje. Jis tą
darbą atliko. Nežiūrint, kad naujos pareigos uždėjo ant
jo pečių daugiau darbo, atvykęs į Ameriką aplankė net
92 lietuviškas parapijas.

Grižęs į Lietuvą, arkivyskupas Jurgis labai daug dir-
bo. 1927 m., sausio mėnesį jis smarkiai susirgo ir mirė.
1927 m. sausio 27 d. yra jo gimimo diena danguje.

Šiais metais arkivyskupas Jurgis Matulaitis bus Ro-
moje paskelbtas **palaimintuoju**. Tai reiškia, kad jis yra
danguje ir kad mes galime prašyti jo pagalbos. Mes tiki-
me, kad jis netrukus bus paskelbtas **šventuoju**.

GERA IR RAMU

Liūda Rugienienė

Kartais bažnyčios
lango vitraže
netikėtai sužiba
saulės spindulys,
ir man atrodo,
Viešpatie,
kad Tu mums primeni,
jog visuomet esi kartu...
Tuomet man būna
gera ir ramu.

(Iš knygelės "PASIKALBĖKIM, DIEVE")

PROTO MANKSTA

I. KAS?

Albina Kašiubienė

Turi višta dvi kojytes,
Du sparnelius, dvi akytes,
O snapelį tiktai vieną —
Lesa grūdus ji per dieną.

Kiaušinėlius višta deda
Ir viščiukų būrį veda.
Kapsto kojom žemės taką,
Vanagėlį akims seka.

**Kas turi dvi kojytes, du sparnelius, dvi akytes
ir snapelį kaip višta, bet nėra višta?**

II. KODĖL?

Kodėl višta kudakina, padėjusi kiaušinį, o gaidys ne?!

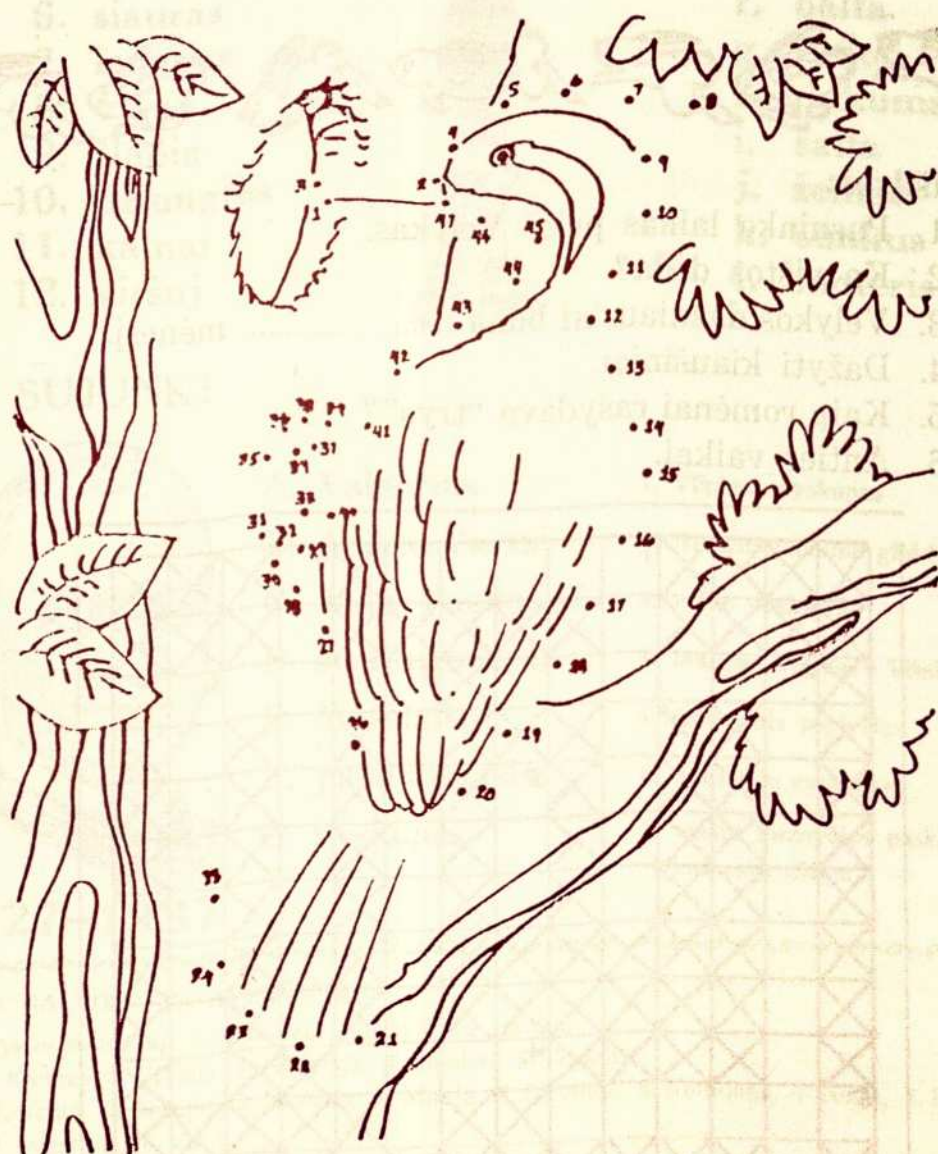

III. SUJUNK!

Sujunk taškus ir pamatysi, kas čia bus!

Kas kala be plaktuko?

Kas kerta be kirvuko?

IV. BALANDŽIO KRYŽIAŽODIS

(paruošė L. Šalčiuvienė)

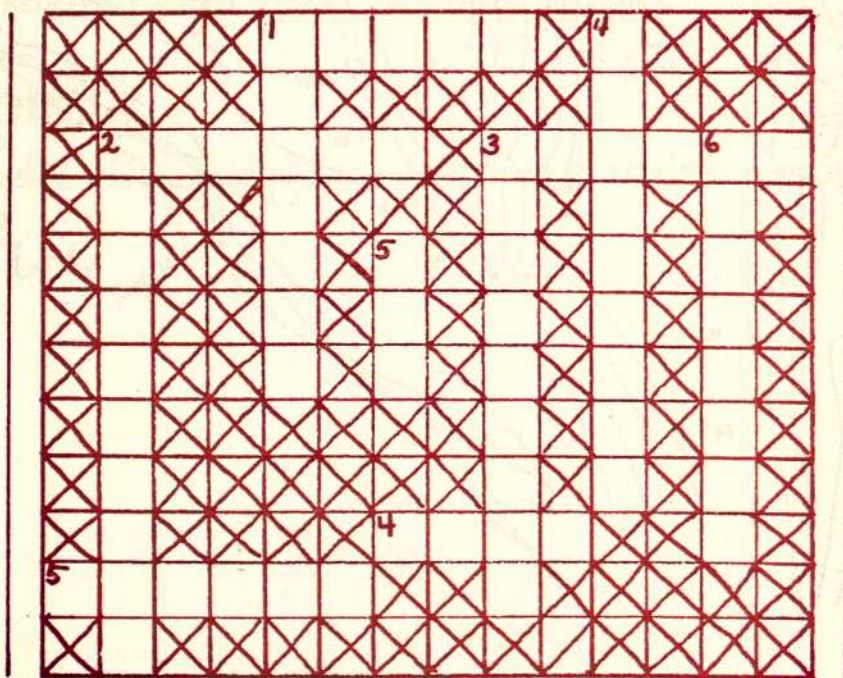
Skersai:

1. Pavasarį visa pabunda.
2. Šie medžiai Lietuvoj laikomi pavasario pranašais:
2. 3.
4. Piemenys gano
5. Triušis arba

Išilgai:

1. Pasninko laikas prieš Velykas.
2. Ką vištos deda?
3. Velykos dažniausiai būna mėnesį.
4. Dažyti kiaušiniai.
5. Kaip romėnai rašydavo "trys"?
6. Anties vaikai.

V. SUPORUOK!

(paruošė L. Šalčiuvienė)

Suporuok žodžius, turinčius PRIEŠINGĄ reikšmę.

1. juoda
2. pavasaris
3. šilta
4. aukštas
5. plonas
6. siauras
7. lengvas
8. vyras
9. šlapia
10. džiunglės
11. kalnai
12. viršuj

- a. apačioj
- b. platus
- c. sausa
- d. storas
- e. slėniai
- f. balta
- g. ruduo
- h. dykuma
- i. šalta
- j. žemas
- k. sunkus
- l. moteris

VI. SUJUNK!

1927–1987

- A. Valančius
B. Aušros Vartai
C. Jonas Paulius II
D. šv. Kazimieras
E. Matulaitis
F. palaimintasis
G. vyskupas

1. Vilniaus vyskupas
2. lietuvių jaunimo globėjas
3. valdo vyskupiją
4. Marijos šventovė Vilniuje
5. dabartinis popiežius
6. Žemaičių vyskupas
7. viešai Bažnyčios paskelbtas, kad esąs danguje

KOVO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

- I. Skystis sutirpintų ir bonkutę, į kurią buvo supiltas.
II. 1. Kaunas, 2. Vilnius, 3. Klaipėda, 4. Šiauliai, 5. Trakai.
III. 1. Venta, 2. Šešupė, 3. Nevėžis, 4. Minija, 5. Širvinta, 6. Nemunas, 7. Neris, 8. Dubysa, 9. Šventoji, 10. Vilija.
IV. Skersai: 1. dailininkas, 2. ūkininkas, 3. sekretorė, 4. pieštukais, 5. gydytojas, 6. sargas.
Išilgai: 1. dailidė, 2. lakūnas, 3. kauboju, 4. mėsininkas.

Juokų Maišelis

Kaimynas kaimynui...

- Atsiprašau, kad mano višta iškapstė jūsų daržą.
- Tai niekis... Juk mano šuo surijo jūsų vištą...
- Puiku. Aš tik ką pervaziavau jūsų šunį.

Kalbasi du pažįstami.

- Ir aš nupiešiau kai ką meno parodai.
- Taip? Ir tavo kūrinys buvo iškabintas?
- Taip. Prie pat įeinamų durų.
- Sveikinu. Ką paveikslas vaizdavo?
- Tai buvo įrašas: "Laikykitės kairės".

Mokykloje:

- Pasakyk, Tomuk, kur galima rasti dramblius?
- Bet drambliai tokie dideli, negi kas nors juos galėtų pamesti?...

- Ar jūs rašot mašinėle?
- Taip. Tik aš vartoju biblinę sistemą.
- Kas tai per sistema? Negirdėjau tokios.
- Laikau si taisyklės: "ieškok ir rasi"...

Keleivis:

- Nesuprantu, kodėl šią traukinių stotį pastatė taip toli nuo miesto.

Tarnautojas:

- Mat norėjo, kad stotis būtų prie traukinio bėgių.

— Kai aš atsistoju ant galvos, jaučiu, kaip kraujas teka į ją. Kodėl kai stoviu, nejuntu, kad kraujas tekėtų į kojas?

Draugas jam atsako:

- Matai, tavo galva tuščia, o kojos — ne...

